

ת"פ (חיפה) 38146-11-21 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (חיפה) 38146-11-21 - מדינת ישראל נ' פלונישולם חיפה

ת"פ (חיפה) 38146-11-21

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בחיפה

[06.06.2024]

כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירת איומים בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

עובדות כתב האישום בו הורשע הנאשם:

במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם ו-ס.מ (להלן: "המתלוננת") גרושים מזה כ-4 שנים, ולהם 3 ילדים משותפים.

ביום 24.2.21 בשעה 10:38 או בסמוך לכך, התקשרה המתלוננת לנאשם. במעמד השיחה איים עליה הנאשם, בין היתר, באומרו:

"תקשיבי לי ותקשיבי לי טוב, תתקרבי אליי, תדברי איתי, אני יבוא עד אלייך תקשיבי לי טוב עכשיו אני יאיים עלייך, ואני יגיד לך את זה טוב טוב וגם למשטרה..".

"מה שאני אומר לך עכשיו, תתקרבי אליי עם הילדים, אני אפוצץ אותך מכות תתקרבי אליי עוד הפעם לכל דבר כזה או אחר ברדיוס תתקרבי אליי אני אפוצץ אותך מכות ליד אנשים וליד כולם תתרחקי ממני אני מסביר לך. הנה יש לך את השיחה מוקלטת".

"תפני למשטרה...תפני למשטרה...רגע אם תתקרבי אליי אני אפוצץ אותך, תיזהרי ממני עכשיו תלכי למשטרה, עכשיו תלכי למשטרה... עדיף לך.. עדיף לך.. אני אומר לך מראש אם תתקרבי אליי או את או הילדים אני אפוצץ אותך. תיזהרי ממני, הגעת לי עד לפה, תנסי אותי עכשיו".

"ס', אני אשמיד אותך, סיוון אני אשמיד אותך, הנה תלכי, תקליטי אותי עכשיו שאני מאיים עלייך...שאני מאיים עלייך... אם תתקרבי אליי אני שובר לך את העצמות, תנסי אותי עכשיו ותתרחקי מהחיים שלי".

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה טען בטיעונו בעל פה ובכתב (טע/1), כי הערך החברתי המוגן שנפגע מעבירת האיומים הוא זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו וגופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות, וכן זכותה לחירות נפשית ולחיות את חייה מבלי חשש.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם השמיע כלפי המתלוננת איומים קשים והוא המבצע הבלעדי של העבירה.

ב"כ המאשימה ביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר, שניתן לבצע בעבודת שירות, ל - 12 חודשי מאסר בפועל.

מאחר והנאשם ללא עבר פלילי, עתר ב"כ המאשימה למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם. עוד עתר ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע, קנס ופיצוי למתלוננת.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם כבן 43, ללא עבר פלילי, מנהל אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק, בעל השכלה אקדמית, ומנהל אולם תצוגה של סוכנות רכב מזה כ- 13 שנה.

עוד נטען, כי הרקע למעשי הנאשם היה הצקות מתמשכות מצד המתלוננת עד כי הנאשם נאלץ להתלונן במשטרה, אך תלונתו סורבה. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי על אף שהנאשם הקדיש את חייו לגידול ילדיו, הוא החליט בשלב מסוים לוותר על הקשר עם הילדים ובלבד שהתקשורת הרעילה עם המתלוננת תיפסק, אך הדבר לא עזר, והוא הגיע למצב שהשמיע כלפי המתלוננת איומים על מנת שהצקות יופסקו.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם הורשע בעבירת איומים מילולית יחידה, שהיא חריגה בנוף חייו, כאשר האיומים לא לוו בחפץ או באקט פיזי. עוד נטען, כי מדובר בעבירה שבוצעה לפני 3 שנים.

ב"כ הנאשם עתרה לבטל את הרשעתו של הנאשם, כאשר לטענתה מתקיימים התנאים שנקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96) ולהטיל על הנאשם התחייבות להימנע מעבירה.

בהקשר זה, נטען, כי ההרשעה הפלילית תפגע פגיעה קונקרטיה בקידומו המקצועי והניהולי של הנאשם, אשר נמצא בהליכים לקראת קידום, והותרת ההרשעה על כנה עלולה לבטל אפשרות זו.

עוד נטען, כי מדובר בעבירת איומים שלא בוצעה ברף חומרה גבוהה, ועל כן, נסיבות ביצוע העבירה מאפשרות לבית המשפט לשקול את ביטול ההרשעה.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה, אך יצוין כי חלקה ניתנה בטרם נכנס תיקון 113 לחוק העונשין כך שלא ניתן ללמוד ממנה על מתחם העונש ההולם.

ב"כ הנאשם טענה כי מתחם העונש מתחיל משל"צ, עובר דרך ענישה צופה פני עתיד ועד מס' חודשי מאסר ספורים. עוד נטען, כי מתחמי הענישה בהנחיות המאשימה בעבירות איומים קלות, מתחיל במאסר על תנאי ומסתיים בעונש של מאסר קצר בעבודות שירות. עוד נטען כי במידה ובית המשפט לא יבטל את ההרשעה, יש להטיל על הנאשם עונש בתחתית המתחם לו עתרה.

הנאשם בחר שלא לומר דבר טרם גזירת דינו.

דין והכרעה:
ביטול הרשעה:

הלכה היא, כי משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם בביצועה, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה, יעשה רק במקרים חריגים, שבהם היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר.

בהקשר זה נאמר בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682 (1996):

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק".

על המבקש מבית המשפט לבטל את הרשעתו לעמוד בשני תנאים מצטברים: האחד, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה; והשני, כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בנאשם ובשיקומו, כאשר על הנאשם להצביע על נזק קונקרטי, ממשי, שייגרם לו אם הרשעתו תיוותר על כנה (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337, ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' איתמר ביטון (23.7.09)).

בית המשפט העליון שב וחזר על ההלכה בדבר הצורך בהוכחת "נזק קונקרטי", ודחה את הניסיונות לכרסם בהלכה זו (רע"פ 547/21 סיטינק נ' מדינת ישראל (17.03.21)). בהקשר זה נקבע ברע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14):

"בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה... החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם. כפי שצינתי לאחרונה בעניין שמואלי, שם דובר בנאשם קטין, כי "אין מקום להניח כי כל הרשעה של קטין צפויה לפגוע, מניה וביה, באופן מהותי באפשרותו להשתקם", ובוודאי שאין מקום להנחה מעין זו, אך משום שמדובר בנאשם נטול עבר פלילי. אימוץ עמדתו של המבקש תוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של חריג ההימנעות מהרשעה, ולהחלתו של החריג גם במקרים בהם אין כל סיבה ממשית לכך".

בענייננו, הנאשם אינו עומד באף אחד מהתנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה לצורך ביטול ההרשעה. הנאשם ביצע עבירת איומים כלפי בת זוגו לשעבר. האיום כלל מספר אמרות קשות כלפי המתלוננת בין היתר: "ס', אני אשמיד אותך, סיוון אני אשמיד אותך, הנה תלכי, תקליטי אותי עכשיו שאני מאיים עליך... שאני מאיים עליך... אם תתקרבי אליי אני שובר לך את העצמות, תנסי אותי עכשיו ותתרחקי מהחיים שלי". מדובר באיומים שעניינם פגיעה בגוף ובנפש, שהופנו כלפי גרושתו של הנאשם, על רקע יחסים מעורערים בין השניים, כאשר השניים הורים לילדים משותפים, ועל כן, הטענה כי מדובר בעבירה מינורית, כטענת ב"כ הנאשם, אינה נכונה. הטענה כי הנאשם איים על המתלוננת כדי להפסיק הצקות מצדה, נידונה בהרחבה על ידי במסגרת הכרעת הדין, ולא מצאתי בפניות של המתלוננת לנאשם בנוגע לילדיהם המשופים כל הצדקה להפניית מלל מאיים קשה בפגיעה ממשית בגופה של המתלוננת.

לטעמי, עבירות אלימות כלפי בני משפחה, ובכלל זה עבירת איומים, ככלל אינן מאפשרות ביטול הרשעה מבלי לפגוע פגיעה מהותית ביתר שיקולי הענישה והאינטרס הציבורי המחייב תגובה עונשית הולמת, למעט מקרים חריגים ביותר. במיוחד נכונים הדברים כאשר הנאשם לא לוקח אחריות על מעשיו ומנסה להצדיק את מעשיו בהתנהגות המתלוננת. זאת ועוד, הנאשם לא הניח כל תשתית ראייתית לגבי פגיעה קונקרטית בו או בשיקומו וכל הטענות לגבי פגיעה בעבודתו של הנאשם נטענו בעלמא.

זאת ועוד, הטענה כי ההרשעה תקשה על הנאשם להתקדם במקום עבודתו, היא טענה שיכולה להיות נכונה לגבי כל אדם המורשע בפלילים, אך אין בעובדה זו כדי להוות פגיעה קונקרטית בשיקומו, עליה מדברים בתי המשפט בבואם להחיל את הלכת כתב (ראה עפ"ג (ב"ש) 32899-05-21 מדינת ישראל נ' מיכאל אליעזר חי (3.11.21)). על כן, באיזון בין כל השיקולים כפי שפירטתי לעיל שוכנעתי כי אין לראות מקרה זה בין אותם מקרים יוצאי דופן המצדיקים את ביטול הרשעתו של הנאשם. מתחם העונש ההולם:

בית המשפט קובע את מתחם העונש ההולם, בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה. לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעיקרון ההלימה, שבשישומו על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מ"י (5.8.13)).

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירת האיומים הם שלווה נפשו של הקורבן, ובעקיפין גם חופש הפעולה והבחירה שלו. הדברים נכונים, ביתר שאת, כאשר מדובר באיומים כלפי בת זוג.

בעניין זה יפים דבריו של כבוד השופט ג'ובראן ברע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.2009):

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח" (ע"פ 6366/11 יופירב נ' מדינת ישראל (10.9.2012)).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה:

הנאשם איים על המתלוננת, במהלך שיחה טלפונית, על רקע מחלוקת בין הצדדים לגבי שעות שיהות של הנאשם עם הילדים המשותפים של השניים.

ואמנם לא מדובר בביצוע עבירה מתוכננת מראש, והנאשם ביצע את העבירה על רקע ויכוחים מתמשכים בין הצדדים לגבי שעות שהות עם הילדים, אך אין בכך כדי להצדיק את מעשי הנאשם.

המתלוננת העידה, כי כתוצאה מהאיום היא נבהלה מאוד ובמשך תקופה חייה עם תחושת פחד מפני הנאשם.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים: נוכח נסיבות ביצוע העבירה, שבוצעה כלפי בת זוגו לשעבר של הנאשם, במהלך שיחה טלפונית, על רקע מערכת יחסים מורכבת בין השניים, אני קובעת כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית. מדיניות הענישה הנהוגה:

מעיון בפסיקה עולה כי קיים מנעד רחב של ענישה בגין עבירה של איומים כלפי בן משפחה, הנע בין מאסרים על תנאי ל- 12 חודשי מאסר בפועל במקרים חמורים.

· ברע"פ 7561/23 סמיח אל עוקבי נ' מדינת ישראל (19.10.23), אליו הפנה ב"כ המאשימה ונסיבותיו חמורות מהמקרה שבפניי, המבקש הורשע בביצוע עבירת איומים. המתלוננת, גרושתו של המבקש, התגוררה בדירה הממוקמת בקומה מעל לדירתו של המבקש. המבקש נטל חפץ, שטיבו אינו ידוע במדויק, הצמידו לראשה של המתלוננת ואמר לה: "אני אהרוג אותך אם לא תעשי מה שאני אומר לך, את תגידי להורים שלך שאת שוכבת איתי עד עכשיו, וששכבת עם לואי". בעקבות כך המתלוננת התעלפה. בהמשך היום, המבקש אמר לאדם בשם "ל" איתו שוחחה המתלוננת על דברי עבודה, דברים בוטים אודות המתלוננת, כאשר הלה התקשר אליו. כמו כן, המבקש אמר למתלוננת כי "יש שתי אפשרויות, או שאני אהרוג אותך או שאני אשכור מישהו להרוג אותך". בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מס' חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל, והשית על המבקש 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן ענישה נלווית. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה תוך שנקבע כי מדובר באיומים ברף חומרה גבוה וכך גם נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

· בעפ"ג 62811-11-14 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.15) המערער הורשע לאחר הודאתו בשני אישומים שעניינם עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק ועבירת איומים. העבירות בוצעו כלפי גרושתו של המערער. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר בפועל ל-9 חודשי מאסר בפועל. על המערער הושתו 6 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים חלקו בחופף, כך שעל המערער הושתו לרצות סה"כ 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש נדחה.

· בעפ"ג 33154-05-14 יוסופוב נ' מדינת ישראל (26.6.14) המערער הורשע בביצוע שתי עבירות איומים כלפי גרושתו. המערער שלח מסרון ממכשיר טלפון הנייד שברשותו אל מכשיר טלפון נייד השייך לגרושתו, ובו נכתב: "אני אוריד לך את הראש זונה". במועד אחר שוב שלח המערער אל המכשיר הנייד של גרושתו הודעה ובה כתב בין היתר: "ותדעי שאם תפני אלי אני אבוא אליך עד לעבודה וישפיל אותך ליד כל האנשים, ואם זה לא יעזור אז נעבור לחן ונסדר לו את הצורה וגם לך". בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל. על המערער הושתו 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל ומאסר על תנאי. ערעור על חומרת העונש שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

· בעפ"ג 40105-03-16 מדינת ישראל נ' שי אליבליה (8.5.17) הנאשם הורשע לאחר הודאתו בביצוע שתי עבירות איומים כלפי בת זוגו. במועד מסוים התקיימה שיחת טלפון בין המשיב לבין המתלוננת, עמה היה בקשר רומנטי במשך חצי שנה, איים המשיב על המתלוננת כי "יפוצץ לה את הפנים, ישבור לה את השיניים ויחפשו את חלקי גופה בכל ירושלים". כמו כן, איים המשיב על המתלוננת כי יגיע לבית אחותה ויעשה כך גם לה. כעבור מספר ימים, בביתם של בני הזוג ועל-רקע ויכוח ביניהם, איים המשיב פעם נוספת על המתלוננת באומרו כי "יהרוג אותה ויטפל בה, היא לא תחזור הביתה והוא ימרר לה את החיים". נקבע כי מתחם העונש ההולם, נע בין עונש שאינו כולל מאסר, ובמקרים מתאימים אף אינו כולל הרשעה, לבין מאסר למספר חודשים, אשר יכול שירוצה בעבודות שירות. בית משפט השלום גזר על המשיב ארבעה ימי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, כך שהמשיב לא נדרש לשאת עונש מאסר נוסף, מאסר על תנאי לתקופה של חודשיים למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות כלפי בת זוג, וכן קנס כספי בסך 1,500 ₪. ערעור שהגישה המדינה לבית המשפט המחוזי לפיה על בית משפט קמא היה לקבוע מתחם חמור יותר, נדחה.

· בת"פ 42579-11-12 מדינת ישראל נ' עדן צבור (14.3.13) הנאשם איים על בת זוגתו ועל בנה בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת כאשר סירבה לצאת מהבית ואמר לבנה שייקח את אמו שאם לא כן הוא יהרוג אותה. משכך, הנאשם הורשע בעבירת איומים כלפי בת זוגו ובנה. נקבע כי בעבירת איומים כלפי בן משפחה, מתחם העונש ההולם נע בין חודשיים ל-12 חודשי מאסר בפועל.

· בת"פ 699-11-13, מדינת ישראל נ' דני בוזגלו (3.11.13), אליו הפנתה ב"כ הנאשם, הורשע הנאשם, בהתאם להודאתו, בביצוע עבירות איומים, תקיפה סתם של בת זוג ותקיפה סתם של קטין בכך שבמהלך שיחה בין הנאשם למתלוננת, עמה ניהל בעבר משק בית משותף, איים עליה שלא תתקרב לבית הוריו אחרת תצא משם בלי שתי רגליים. לפני האירוע הנ"ל, ובמהלך ויכוח בין הנאשם לבנו שבאותה עת היה בגיל 15, סטר לו הנאשם והיכה אותו וכשהמתלוננת ניסתה להתערב, תפס אותה באזור הצוואר והכתפיים, הצמיד אותה לקיר והורה לה לא להתערב אחרת יפגע בה. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בעבודות שירות. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי.

· בת"פ 36030-11-14 מדינת ישראל נ' ונונו (14.1.15), אליו הפנתה ב"כ הנאשם, הנאשם הורשע, בעבירות של איומים ותקיפה סתם כלפי בת זוג. הנאשם והמתלוננת נפרדו והיא חזרה לגור בבית הוריה. בשלב מסוים הגיע אליה הנאשם ואיים עליה שיפגע בה אם תהיה עם גבר אחר. במהלך אותה תקופה, בעת שהיו בביתם, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה לאחר שנודע לו ששוחחה עם ידיד שלה. הצדדים הגיעו להסדר טיעון ועתרו להצטרף בענישה צופה פני עתיד תוך החרגה של עבירת האיומים על מנת למנוע אפשרות של שימוש לרעה בעצם קיומו של תנאי בעבירה זו. על הנאשם הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי וענישה נלווית.

לאור כל האמור לעיל, בשים לב לטיב האיום, מידת הפגיעה בערכים החברתיים ומדיניות הענישה הנוהגת אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה נע בין מאסר על תנאי ל- 7 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. חריגה ממתחם העונש ההולם:

בעניינו של הנאשם לא הוגש תסקיר שירות המבחן, כך שלא נבחן קיומו של אפיק טיפולי או שיקומי. בנסיבות המקרה שבפניי לא מצאתי לחרוג מהמתחם שקבעתי לקולא או לחומרא. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

לקולא, שקלתי את העובדה כי הנאשם ללא עבר פלילי, אשר מנהל אורח חיים נורמטיבי והעבירה בה הורשע מהווה אירוע חריג בנוף חייו.

בנוסף שקלתי את העובדה כי מדובר באירוע ישן לפני 3 שנים. אומנם לא ניתן לזקוף את חלוף הזמן לחובת המאשימה, אשר הגישה כתב אישום בתוך שנה מעת ביצוע העבירה, אך במהלך כל תקופת ניהול התיק לא נרשמו אירועים חריגים בין הנאשם למתלוננת.

עוד שקלתי את הפגיעה של העונש בנאשם ובילדיו הקטינים.

יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהעובדה כי עד היום הנאשם אינו לוקח אחריות על מעשיו, וסבור כי האיום אותו הפנה כלפי המתלוננת היה מוצדק לאור התנהלותה כלפיו.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים, כדלקמן:

א. מאסר על תנאי בן 5 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירת אלימות פיזית או מילולית כלפי בת זוג, ויורשע בגינה.

ב. פיצוי למתלוננת בסך 1,500 ₪ אשר ישולם תוך 90 יום מהיום. ב"כ המאשימה יעביר את פרטי המתלוננת למזכירות לצורך העברת הפיצוי.

פיצוי ישולם לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, ניתן לשלם את הפיצוי באחת הדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

בנסיבות תיק זה לא מצאתי מקום להשית על הנאשם עונש של קנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט אייר תשפ"ד, 06 יוני 2024, במעמד הצדדים.